hvis den først offentliggør disse betingelser efter opslagets offentliggørelse, efter at have konstateret, hvilke ansøgere, der har indfundet sig, og fortolkes stillingsopslagets ordlyd således, som den finder bedst i overensstemmelse med tjenestens behov.

Hvis ansættelsesmyndigheden først bagefter opdager, at de ved stillingsopslaget stillede krav var strengere end nødvendigt til opfyldelse al tjenestens behov, står det den frit for at begynde forfra på forfremmelsesproceduren ved at tilbagekalde det oprindelige stillingsopslag og erstatte det med et ændret opslag.

I sag nr. 188/73,

DANIELE GRASSI, tjenestemand ved Rådets generalsekretariat, 55, Reeboklaan, Tervueren, repræsenteret af Marcel Slusny, advokat ved Cour d'Appel, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 b IV, rue Philippe II,

sagsøger,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Antonio Sacchettini, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Van den Houten, direktør for Den europæiske Investeringsbanks juridiske tjeneste, 2, place de Metz,

sagsøgte,

angående ophævelse af den udtrykkelige beslutning af 13. september 1973 fra Rådets generalsekretær om afvisning af den af sagsøgeren den 9. juli 1973 indgivne klage over udnævnelsen af hr. X til leder af den italienske oversættelsesafdeling samt ophævelse af denne udnævnelse af 25. maj 1973,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden A. M. Donner (refererende), dommerne R. Monaco og C. Ó Dálaigh,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Den refererende dommer har udarbejdet følgende rapport over sagens faktiske omstændigheder, sagsgenstanden og de af parterne afgivne indlæg:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

1. Rådet meddelte ved stillingsopslag nr. 31/73 af 29. marts 1973, at fem stillinger som leder af en oversættelsesafdeling i lønklasse LA 3 var ledige.

Opslaget, som ikke opstillede nogen aldersbetingelse, indeholdt blandt andet følgende oplysninger:

»2. *Arbejdets art*

at lede oversættelsesafdelingen

3. *Betingelser*

— .....

— fuldstændig beherskelse af et fælleskabssprog- herunder kendskab til økonomisk og juridisk terminologi særlig på områder vedrørende De europæiske Fællesskaber, samt indgående kundskaber i *tre* andre fællesskabssprog;

— flere års erfaring som leder af en administrativ enhed af en vis betydning.

Sagsøgeren, der er italiensk statsborger og på nuværende tidspunkt tjenestemand i sprogtjenesten i Rådets sekretariat som revisor i lønklasse LA 4, indgav sin ansøgning ved et brev af 6. april 1973.

Den 28. maj 1973 erfarede sagsøgeren, at hr. X var udnævnt til leder af den italienske oversættelsesafdeling.

Sagsøgeren indsendte den 9. juli 1973 til vedkommende myndighed en klage, hvori han gjorde gældende, at hr. X's udnævnelse var ugyldig, idet denne ikke opfyldte de i stillingsopslaget krævede betingelser — hr. X havde især ikke indgående kundskaber i de tre øvrige fællesskabssprog. Denne skrivelse indeholdt i en anden del en begæring om udnævnelse af sagsøgeren til lønklasse LA 3, idet tre LA 3-stillinger på daværende tidspunkt var ledige.

Rådets generalsekretariat afviste i en skrivelse af 13. september udtrykkeligt det første klagepunkt, mens klagens anden del ikke blev besvaret.

2. Sagsøgeren har ved stævning af 5. december 1973, registreret på Domstolens justitskontor den 11. december 1973, anlagt nærværende sag.

Skriftvekslingen er forløbet efter reglerne.

Domstolen (første afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten ved kendelse af 20. juni 1974 besluttet

I — 1. at høre som vidner:

— Heinz Noack, pensioneret direktør for Rådets sprogtjeneste,

— Guillaume Battin, pensioneret souschef i Rådets sprogtjeneste,

— Giannino Ballesina, medlem af Rådets sprogtjeneste, angående følgende spørgsmål:

hvilken betydning har udtrykket »indgående kundskaber« i stillingsopslag 31/73? Besad hr. X efter de adspurgtes mening i

maj 1973 indgående kundskaber i tysk og engelsk?

2. at fastsætte vidneafhøringen til dagen for den mundtlige forhandling, den 11. juli 1974;

II — at indkalde hr. X, leder af Rådets oversættelsesafdeling, til Domstolens retsmøde den 11. juli 1974 med henblik på, såfremt han samtykker, og Domstolen skønner det nødvendigt, at fremlægge bevis for sine kundskaber i tysk og engelsk;

III — 1. at stille sagsøgte følgende spørgsmål:

a) Er der nogen overensstemmelse mellem gradsinddelingen i bedømmelserne »særdeles godt«, »godt« og »tilstrækkeligt«, der anvendes i stillingsopslagene, og engelsk, når hans kundhensyn til kravene anvendes i stillingsopslagene, »fuldstændig beherskelse«, »indgående kundskaber« og »tilfredsstillende kundskaber« i et sprog?

b) Med hvilken begrundelse mente ansættelsesmyndigheden, at hr. X besad indgående kundskaber i tysk og engelsk, når hans kundskaber i disse sprog ifølge udtalelserne om ham var blevet bedømt som tilstrækkelige?

2. at opfordre sagsøgte til at fremsende til Domstolens justitskontor:

a) De to-årlige udtalelser om Ballesina og Grassi samt fru Rosani — de øvrige ansatte, der kunne komme i betragtning ved forfremmelse til den pågældende stilling;

b) Den officielle ordlyd af stillingsopslag 31/73 på de seks sprog.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har for Domstolen nedlagt påstand om:

1. at det fastslås, at den udtrykkelige afvisning af 13. december 1973 af sagsøgerens klage er ugyldig;

2. at det fastslås, at udnævnelsen af hr. X til den ifølge stillingsopslag nr. 31/73 ledige stilling er ugyldig;

3. at modparten pålægges alle omkostninger og udgifter i forbindelse med retssagen;

4. at det føres til retsbogen, at sagsøgeren forbeholder sig, efter at have opfyldt de i tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 fastsatte formelle betingelser at anlægge sag ved Domstolen for så vidt angår det udtrykkelige eller stiltiende afslag på den i hans brev af 9. juli 1973 indeholdte begæring.

Sagsøgte har for Domstolen nedlagt påstand om:

1. at pkt. 4 i sagsøgerens påstand afvises fra realitetsbehandling;

2. at pkt. 1 og 2 i sagsøgerens påstand forkastes;

3. at sagsøgeren idømmes sagsomkostningerne.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

1. Sagsøgeren anfører i sin stævning tre forskellige søgsmålsgrunde til støtte for sin påstand:

a) Afvisningen af den første del af klagen var utilstrækkeligt begrundet, idet den blot henviste til tjenestemandsvedtægtens artikel 45. Enhver udtrykkelig besvarelse af en klage skal i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2 begrundes, idet en ube-

grundet beslutning ikke giver den pågældende lejlighed til at indbringe sagen for Domstolen. Det er også i strid med vedtægtens artikel 25, at der ikke foreligger nogen begrundelse, da nægtelsen af at give sagsøgeren medhold i hans klage bevirker, at han ikke kan udnævnes til den ledige stilling, og følgelig indebærer et klagepunkt.

b) Sagsøgeren hævder, at hr. X ikke besidder de krævede sproglige kundskaber. Det var almindelig kendt i Rådets oversættelsesafdeling, at hr. X udelukkende besad ingående kundskaber i fransk.

c) Hr. X opfyldte heller ikke den i punkt tre i stillingsopslag nr. 31/73 angivne betingelse, dvs. flere års erfaring som leder af en administrativ enhed af en vis betydning.

Det fremgår af anden og tredje søgsmålsgrund, at Rådet ikke har respekteret de betingelser, det selv har opstillet i stillingsopslag nr. 31/73. I denne anledning begærer sagsøgeren vidneførsel med hensyn til de faktiske omstændigheder, der vedrører disse søgsmålsgrunde, samt at der udpeges én eller flere sagkyndige, der skal have til opgave at afgøre, om hr. X har indgående kundskaber i tre andre fællesskabssprog udover det, han angiver at beherske fuldstændigt.

2. *Sagsøgte* fremhæver først og fremmest, at ordlyden af vedtægtens artikel 45 klart angiver, at beslutningen om forfremmelse af en tjenestemand er en af dem, som ifølge deres art henhører under ansættelsesmyndighedens frie skøn.

Sagsøgte henleder i denne forbindelse opmærksomheden på de opgaver, der påhviler den af Rådets sekretariat nedsatte »rådgivende forfremmelseskomité« med henblik på at rådgive ansættelsesmyndigheden ved den i vedtægtens artikel 45, stk. 1 foreskrevne sammenligning af de tjenestemænds fortjenester, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen. De af denne komité fremsatte forslag udgør blot en simpel vejledning for ansættelsesmyndigheden, der fuldt ud bevarer det frie skøn, som den har ifølge vedtægten.

Hvad angår de af sagsøgeren fremsatte søgsmålsgrunde medgiver Rådet, at et udtrykkeligt afslag på en klage skal begrundes i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Selv om ansættelsesmyndigheden imidlertid skal underrette den pågældende om »sin begrundede beslutning« inden for den fastsatte frist, har denne myndighed en udstrakt bedømmelsesfrihed med hensyn til betydningen og udstrækningen af den begrundelse, der skal gives. Dette gælder især inden for områder, hvor ansættelsesmyndigheden har en udstrakt skønsbeføjelse som den, der er omhandlet i vedtægtens artikel 45. Set under denne synsvinkel er begrundelsen i afslaget på sagsøgerens klage — om end summarisk — fuldt ud korrekt. Dette bekræftes af Domstolens faste praksis: ansættelsesmyndigheden skal ikke begrunde *beslutningerne om forfremmelse* over for ikke forfremmede ansøgere. Rådet nævner her en række af Domstolens domme, herunder dom af 13. juli 1972 i sag nr. 90/71 (Bernardi mod Parlamentet), Recueil s. 609, samt dom af 6. maj 1969 i sag nr. 21/68 (Huybrechts mod Kommissionen), Recueil s. 97.

Selv om denne praksis udelukkende omhandler begrundelse for beslutninger om forfremmelse, er det dog indlysende, at de principper, som kan udledes heraf, også kan anvendes på en begrundelse for et udtrykkeligt klageafslag.

Sagsøgeren påberåber sig med urette vedtægtens artikel 25. Rådet har samvittighedsfuldt fulgt den i denne bestemmelse fastsatte fremgangsmåde. I øvrigt har sagsøgeren ikke fremsat noget anbringende om, at reglerne for fremgangsmåden ikke skulle være overholdt. Hvad angår kravet om begrundelse for de i artikel 25 omhandlede afgørelser henviser sagsøgte til Domstolens retspraksis, hvorefter de enkelte elementer i bedømmelsen, som ansættelsesmyndigheden råder over ved ... skal begrundes«, domme af 9. marts 1964, sag nr. 27/63

(Raponi mod Kommissionen), Recueil s. 268, og 9. juni 1964, de forenede sager nr. 94 og 96/63 (Bernusset mod Kommissionen), Recueil s. 612).

Rådet anfører, at det omhyggeligt har overholdt vedtægtsbestemmelserne ved hr. X's forfremmelse. Det er indlysende, at ansættelsesmyndigheden ved udnævnelser eller forfremmelser skal overholde de betingelser, som den selv har stillet. Sagsøgte minder i den sammenhæng om, at det har fulgt den fremgangsmåde, der fremgår af dets beslutning nr. 344/73 om forfremmelsesudvalget. Det fremgår imidlertid klart af udtalelsen fra dette udvalg, der har haft kendskab til stillingsopslag nr. 31/73, at det »efter en grundig undersøgelse af kvalifikationerne hos de ansøgere, der opfyldte anciennitetsbetingelserne for at kunne forfremmes«, enstemmigt oprettede en liste over tjenestemænd, der var kvalificeret til at forfremmes til lønklasse LA 3.

Den omstridte afgørelse unddrager sig ifølge sagsøgte en domstolsprøvelse, idet det i det foreliggende tilfælde drejer sig om den administrative myndigheds bedømmelse ikke blot af kvalifikationer og tjenstlig indsats hos dem, der har ansøgt om den ledige stilling, men også af deres generelle fremtræden. En domstolsprøvelse af de for afgørelsen tilgrundliggende faktiske omstændigheder kan kun foretages, såfremt dommeren mener sig i stand til at sætte sit skøn i stedet for forvaltningens. Det er derfor med føje, at Domstolen har undladt at foretage en prøvelse af udøvelsen af den i artikel 45 omhandlede ansættelsesmyndighed, såfremt ikke selve aktstykkets indhold klart har vist noget, der giver anledning til tvivl. Da dette ikke er tilfældet i nærværende sag, er der ikke grund til at foretage den af sagsøgeren begærede bevisførelse.

Dernæst giver Rådet en kortfattet redegørelse for hr. X's og hr. Grassi's faglige karrierer, der skal tjene til at vise det berettigede i den indklagede afgørelse. Særlig er der ifølge Rådet ingen tvivl om hr. X's evne til at lede en afdeling i Rådets sprogtjeneste, eftersom han har været leder af samme tjenestes italienske sektion siden den 1. januar 1962.

3. *Sagsøgeren* hævder i sin replik, at Rådets udlægning af vedtægtsreglerne om forfremmelse er alt for forenklet, idet den lægger vægten på forvaltningens frie skøn. Det fremgår faktisk af selve ordlyden af vedtægtens artikel 45, at der ligeledes her er tale om et bundet skøn.

Hvad angår forfremmelsesudvalgets rolle ved den omtvistede udnævnelse anfører sagsøgeren, at udvalgets nedsættelse må anses for ulovlig, fordi Rådets beslutning nr. 344/73 om nedsættelse af forfremmelsesudvalget blev truffet uden forudgående høring af personaleudvalget som bestemt i vedtægtens artikel 110.

Dens indstilling var følgelig irrelevant. Selv om man antager, at forfremmelsesudvalget er kompetent til at afgive en indstilling, er den pågældende udtalelse dog alligevel lovstridig af fire grunde:

a) udvalget har ikke været i besiddelse af stillingsopslag nr. 31/73 på tidspunktet for udtalelsens udfærdigelse;

b) det har systematisk begrænset sin bedømmelse til tjenestemænd i sektionslederstillinger;

c) det har undladt at indstille *flere* ansøgere til hver ledig stilling som foreskrevet i artikel 6 i beslutning nr. 344/73;

d) det har ikke begrundet sin indstilling.

Det er endvidere tvivlsomt, om den kompetente myndighed har undersøgt indstillingen — dennes gyldighed forudsat. Sagsøgeren udleder heraf, at den anfægtede beslutning er ulovlig på grund af manglende overholdelse af procedurereglerne.

Grassi fastholder, at Rådets besvarelse af hans klage er mangelfuldt begrundet. Forpligtelsen til at begrunde svar på de i henhold til vedtægtens artikel 90 indgivne klager følger af formålet med den forudgående administrative behandling, som er at undgå unødige henvendelser til domstolene. Dette formål kan alene opnås, hvis den tjenestemand, som er

ophavsmand til en klage, mødes med en besvarelse, som er behørigt begrundet, og som derfor vil kunne overbevise ham. For at en beslutning skal findes at være begrundet, skal den besvare de i klagen indeholdte klagepunkter. En rent formel begrundelse — som i nærværende sag — er utilstrækkelig. Det forhold, at ansættelsesmyndigheden har et vist frit skøn, ændrer intet i så henseende. Der er i øvrigt i det foreliggende tilfælde ikke tale om et spørgsmål om den frie skønsudøvelse på grundlag af en eller anden »vurdering« men om det materielle spørgsmål, hvorvidt hr. X opfylder de betingelser, som myndigheden selv har opstillet i stillingsopslaget.

Domstolens retspraksis med hensyn til udnævnelser og forfremmelser viser følgende kendetegn:

a) Domstolen afslår at efterprøve vurderinger, da den ikke finder at burde sætte sig i forvaltningsmyndighedens sted, når denne udøver en beføjelser, som er dens alene;

b) den prøver til gengæld såvel rigtigheden af de faktiske omstændigheder, ansættelsesmyndigheden lægger til grund, som de konklusioner denne myndighed drager heraf.

Sagsøgeren henviser her til dommene af 8. juli 1965 i de forenede sager 27 og 30/64 (Fonzi mod Kommissionen), Recueil s. 637, og af 14. juni 1972 i sag 44/71 (Marcato mod Kommissionen), Recueil s. 427.

Eftersom det i nærværende sag drejer sig om at prøve den materielle rigtighed af Rådets konstatering af, at hr. X har indgående kundskaber i tre fællesskabssprog, kan modparten ikke hævde, at sagen unddrager sig Domstolens prøvelse. Rådet kan heller ikke ved at anføre, at den fulgte fremgangsmåde er korrekt, dække sig bag forfremmelsesudvalgets indstilling. De af Rådet afgivne oplysninger om hr. X's og ansøgerens karrierer er tendentiøse og ufuldstændige. Man kan kun udlede heraf, at hr. X siden den 1. januar 1962 rent faktisk har varetaget funktioner som sektionsleder i sprogtjenesten. Imidlertid er det tværdimod sagsøgeren, der sammen med Ballesina har varetaget disse funktioner i løbet af de sidste år. Derfor opretholder Grassi sin tredje søgsmålsgrund.

Sagsøgeren anmoder til slut Domstolen om at pålægge Rådet at fremlægge alle akter om hr. X's forfremmelse, herunder navnlig alt om selve den forvaltningsmæssige fremgangsmåde, de til forfremmelsesudvalget fremsendte akter for LA-lønrammen, de aktstykker, hvortil forfremmelsesudvalget henviser i sin udtalelse, samt hr. X's administrative aktsamling.

Sagsøgte bemærker i sin duplik, at det har iagttaget de i artikel 45 anførte betingelser, der begrænser ... udøvelsen af forvaltningens frie skøn.

Vedtægtens artikel 110 kan ikke påberåbes til støtte for, at det skulle have været retstridigt at nedsætte forfremmelsesudvalg, jvf. Domstolens dom af 8. juli 1968 i de forenede sager 27 og 30/64 (Fonzi mod Kommissionen) Recueil s. 637. Spørgsmålet, om den af forfremmelsesudvalget i sin udtalelse afgivne liste over dem, der blev anset for egnet til forfremmelse, skal omtale et større eller mindre antal tjenestemænd, henhører udelukkende under udvalgets skønsmæssige afgørelse. Der foreligger i øvrigt ingen forpligtelse til at begrunde med hensyn til *indstillingerne,* idet disse alene er af vejledende art. Det følger dels af forfremmelsesudvalgets udtalelse, dels af beslutningen om hr. X's udnævnelse, at den kompetente myndighed faktisk har undersøgt udvalgets indstilling.

Hvad angår forpligtelsen til at begrunde besvarelser af tjenestemandsklager gentager Rådet, at Domstolens praksis vedrørende begrebet ansættelsesmyndighedens skønsmæssige kompetence har en generel rækkevidde og derfor finder anvendelse på vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Med hensyn til sagsøgerens anden og tredje søgsmålsgrund gentager Rådet i hovedtræk de i dets svarskrift anførte anbringender.

I tilslutning til den således gengivne rets-

møderapport gik man over til vidneafhøring samt mundtlig forhandling i retsmødet den 11. juli 1974.

Sagsøgeren blev repræsenteret af advokat Marcel Slusny og Rådet af sin juridiske rådgiver, Antonio Sacchettini, som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 9. oktober 1974.

Præmisser

1 Sagsøgeren har ved stævning af 5. december 1973 indgivet klage til Domstolen i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 91 for at opnå annullation af det udtrykkelige afslag fra Rådets generalsekretær på sagsøgerens klage af 9. juli 1973 over udnævnelsen af hr. X til leder af en oversættelsesafdeling samt annullation af denne udnævnelse, der er sket den 25. maj 1973;

2 sagsøgeren har ligeledes for Domstolen nedlagt påstand om: 4. »at det føres til retsbogen, at sagsøgeren forbeholder sig, efter at have opfyldt de i tjenestemandsvedtægtens artikler 90 og 91 fastsatte formelle betingelser, at anlægge sag ved Domstolen for så vidt angår det udtrykkelige eller stiltiende afslag på den i hans brev af 9. juli 1973 indeholdte begæring«.

3 denne udnævnelse er sket inden for rammerne af en reorganisering af sprogtjenesten, hvorved dennes sektioner omdannes til afdelinger, og i henhold til stillingsopslag nr. 31/73 af 29. marts 1973 om fem stillinger som leder af en oversættelseafdeling i lønklasse LA3:

4 opslaget indeholdt blandt andet følgende oplysninger om de stillede betingelser: »Have fuldstændig beherskelse af et fællesskabssprog, herunder kendskab til økonomisk og juridisk terminologi særlig på områder vedrørende De europæiske Fællesskaber, samt indgående kundskaber i de tre andre fællesskabssprog« og »flere års erfaring som leder af en administrativ enhed af en vis betydning«.

Angående sagens antagelse til realitetsbehandling

5 Sagsøgte påberåber sig, at det ovenfor citerede punkt 4 i påstanden ikke kan antages til realitetsbehandling, da det ikke falder ind under de områder, som Domstolen er anmodet om at tage stilling til i nærværende sag;

6 sagsøgeren har overladt spørgsmålet til Domstolens afgørelse.

7 Meningen med punkt 4 i påstanden er i det mindste dunkel, og der er ikke påvist nogen relevans for sagens løsning;

8 denne del af påstanden kan derfor ikke antages til realitetsbehandling.

9 Antagelsen til realitetsbehandling af de øvrige punkter i sagsøgerens påstand er ikke anfægtet og giver ikke anledning til nogen indsigelse.

Vedrørende realiteten

Vedrørende den første søgsmålsgrund

10 Sagsøgeren anfægter med støtte i tjenestemandsvedtægtens artikler 25, 45 og 90, stk. 2 beslutningen af 13. september 1973 om afslag under henvisning til, at denne beslutning mangler begrundelse, og idet en ubegrundet beslutning forhindrer den pågældende i at forelægge samtlige søgsmålsgrunde for Domstolen.

11 I relation til artiklerne 25 og 45 behøver en beslutning om forfremmelse ikke at begrundes, da den ikke skader sin adressat, dvs. den tjenestemand, hvis ansøgning er imødekommet;

12 ansættelsesmyndigheden er ikke pligtig at begrunde beslutningerne om forfremmelse over for de ansøgere, der ikke er blevet forfremmet, da betragtningerne i en sådan begrundelse kan få skadevirkninger for disse eller i det mindste nogle af disse.

13 I relation til artikel 90, stk. 2 består pligten til at begrunde et afslag på en klage selv i tilfælde af indsigelse mod en forfremmelse;

14 da forfremmelser efter ordlyden af vedtægtens artikel 45 imidlertid sker »på grundlag af en udvælgelse«, skal begrundelsen kun vedrøre opfyldelsen af de retlige betingelser, vedtægten stiller for forfremmelsens lovlighed;

15 en sådan begrænsning vil ikke kunne skade den pågældende ved udformningen af et søgsmål, da genstanden herfor bør være den retsakt eller den undladelse, som ligger til grund for klagen, og da parterne ikke med hensyn til de søgsmålsgrunde og indsigelser, de vil fremsætte for Domstolen, er begrænset af klagens eller afvisningsbeslutningens ordlyd.

16 I begrundelsen for beslutningen af 13. september 1973 hedder det, at den pågældende afgørelse om forfremmelse »er truffet efter en sammenligning af fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, og på grundlag af samtlige de vurderinger af deres kvalifikationer, tjenestelige indsats og adfærd, som forekommer i de rapporter, der udfærdiges med regelmæssige mellemrum i henhold til vedtægtens artikel 43«;

17 selv om denne begrundelse er kortfattet, opfylder den dog de ovenfor angivne betingelser;

18 det ville i øvrigt have været vanskeligt at uddybe den uden at komme ind på en drøftelse af de forskellige ansøgeres kvalifikationer på grundlag af deres personlige sagsakter;

19 denne søgsmålsgrund bør derfor forkastes.

Vedrørende den anden søgsmålsgrund

20 Sagsøgeren har anført, at Rådets generalsekretær ved at forfremme hr. X ikke har overholdt de i stillingsopslag nr. 31/73 nævnte betingelser vedrørende sproglige færdigheder, idet den forfremmede tjenestemand ikke besad »indgående kundskaber i (de) tre andre fællesskabssprog ud over fuldstændig beherskelse at sit modersprog«;

21 ifølge sagsøgeren besad han faktisk alene indgående kundskaber i fransk, idet hans kundskaber i de øvrige sprog var ufuldstændige.

22 Sagsøgte erkender, at man ved en forfremmelse eller udnævnelse skal overholde de betingelser, man selv har stillet, men fastholder, at det i det foreliggende tilfælde drejede sig om en bedømmelse, ikke blot af kvalifikationer og tjenstlig indsats, men også af helhedsindtrykket af ansøgerne til den stilling, som skulle besættes;

23 dommeren vil kun kunne efterprøve de til grund for den trufne afgørelse liggende faktiske omstændigheder, såfremt sagsakterne klart viser noget, der giver anledning til tvivl;

24 da dette ikke er tilfældet i den foreliggende sag, bør søgsmålsgrunden forkastes uden foretagelse af den af sagsøgeren begærede bevisførelse.

25 Artikel 45 bestemmer, at forfremmelse udelukkende sker på grundlag af en udvælgelse efter sammenligning både af fortjenesterne hos de tjenestemænd, der kan komme i betragtning, og af de udtalelser, der er afgivet om dem;

26 selv om ansættelsesmyndigheden på dette område har en udstrakt skønsbeføjelse, forudsætter udøvelsen heraf af samme grund en nøje undersøgelse af aktsamlingerne samt en omhyggelig iagttagelse af de i stillingsopslaget opstillede betingelser;

27 sagsøgerens klagepunkter, som sagsøgte ikke har afvist, angår især den materielle rigtighed af faktiske forhold, som kan efterprøves objektivt.

28 Det fremgår af de to-årlige bedømmelsesrapporter for hr. X, at hans sprogkundskaber for to sprogs vedkommende er blevet vurderet som »særdeles gode«, for et tredje sprog som »gode« og for et fjerde sprog som »tilstrækkelige«;

29 det er ubestridt, at inddelingen »særdeles god«, »god« og »tilstrækkelig« med henblik på at lette sammenligningen er almindeligt anvendt ved bedømmelsen af sprogkundskaberne i de to-årlige rapporter;

30 det er ligeledes ubestridt, at inddelingen af de sprogkundskaber, der kræves ifølge stillingsopslagene, sker ved anvendelse af udtrykkene »fuldstændig beherskelse«, »indgående kundskaber« og »tilstrækkelige kundskaber«;

31 under disse omstændigheder er spørgsmålet, om hr. X opfyldte den i stillingsopslaget nævnte betingelse: »fuldstændig beherskelse af et fællesskabssprog ... samt indgående kundskaber i (de) tre andre fællesskabssprog«.

32 H. Noack, tidligere direktør for Rådets sprogtjeneste, har herom som vidne udtalt følgende: »Man bør anse udtrykket »indgående kundskaber« for et praktisk udtryk, der skal ses i sammenhæng med de to øvrige »fuldstændig beherskelse« og »tilstrækkelige kundskaber«. Ved fulstændig beherskelse har man ment »de bedst mulige« kundskaber i det pågældende sprog. De to udtryk »indgående kundskaber« og »tilstrækkelige kundskaber« er lavere grader end den fuldstændige beherskelse. Inddelingen er gjort mere forståelige ved brug af udtrykkene: særdeles god, god og tilstrækkelig. Disse tre karakterer er dog ikke fuldstændig overensstemmende, idet de er afhængige af vedkommende person: man bør sætte begrebet indgående kundskaber i relation til de andre udtryk;

33 G. Battin, der er tidligere sous-chef i Rådets sprogtjeneste, har, ligeledes som vidne, udtalt: »Udtrykket »indgående kundskaber« står i modsætning til rent 'overfladiske' kundskaber, men ... dette vage udtryk er blevet anvendt med henblik på at oplyse ansøgeren om det krævede kundskabsniveau og med henblik på en vejledning for udvælgelseskomiteen ... Generelt overstiger de sprogskundskaber, der angives ved »indgående kundskaber«, det niveau, som i rapporterne kaldes »tilstrækkelige« ... i særtilfælde kan sondringen være mindre skarp, når man findet, at ansøgerens sprogkundskaber er tilstrækkelige til at udfylde stillingen«;

34 dette vidne har bemærket, at han mente, »at formuleringen af stillingsopslag nr. 31/73 krævede mere end nødvendigt, fordi det ikke i tilstrækkelig grad tog hensyn til, at der for enhver oversætter vil være forskelle mellem kundskaberne i de forskellige sprog«, men han erkendte, at kravet om indgående kundskaber i tre sprog er blevet stillet ved flere tidligere lejligheder.

35 Det må heraf udledes, at der mellem de to inddelingsmåder er en, om ikke fuldstændig, så dog i det store og hele tilstrækkelig grad af overensstemmelse til, at de kundskaber, der bedømmes som »tilstrækkelige«, ikke kan anses som »indgående kundskaber«.

36 Såvel sagsøgte som vidnerne har ganske vist taget et vist forbehold ved at bemærke, at det ved bedømmelsen af kravene er nødvendigt at tage både sagsøgerens personlige fremtræden og den ledige stilling i betragtning;

37 Domstolen kan imidlertid ikke følge dem i denne opfattelse;

38 selv om ansættelsesmyndigheden har en skønsmargen ved sammenligningen af ansøgernes kvalifikationer og udtalelserne om dem og i særlig grad kan udøve dette skøn med henblik på den ledige stilling, skal det dog ske inden for de rammer, den selv har opstillet ved stillingsopslaget;

39 når en stilling skal besættes, bør nævnte myndighed allerede ved udformningen af stillingsopslaget gøre sig klart, hvilke betingelser, der særlig kræves opfyldt ved besættelsen af denne stilling, men vedtægtens bestemmelser er ikke efterlevet, hvis den først bekendtgør disse betingelser efter opslagets offentliggørelse og efter at have konstateret, hvilke ansøgere, der har indfundet sig, samt fortolker stillingsopslagets ordlyd således, som den finder bedst i overensstemmelse med tjenestens behov;

40 en afvigende fortolkning af vedtægtens bestemmelser vil berøve stillingsopslaget den væsentlige rolle, det bør spille i ansættelsesproceduren, nemlig at underrette interesserede så nøjagtigt som muligt om de betingelser, de skal opfylde ved besættelsen af den pågældende stilling for at bringe dem i stand til at bedømme, om det har noget formål for dem at indgive en ansøgning.

41 Da ansættelsesmyndigheden i stillingsopslag nr. 31/73 har krævet »indgående kundskaber i (de) tre fællesskabssprog«, har den været forpligtet til ved anvendelsen af artikel 45 at udskyde enhver ansøger, der ikke ifølge sine udtalelser opfylder dette krav;

42 ved at antage, at en ansøger, hvis kundskaber i de to-årlige rapporter blot blev bedømt som »særdeles gode« og »gode« i to sprog (bortset fra hans modersmål) og som »tilstrækkelige« i et tredje, opfyldte det stillede krav, har ansættelsesmyndigheden krænket nævnte artikel;

43 såfremt ansættelsesmyndigheden først bagefter har opdaget, at de ved stillingsopslaget stillede krav var stengere end nødvendigt til opfyldelse af tjenestens behov, har det stået den frit for at begynde forfra på forfremmelsesproceduren ved at tilbagekalde det oprindelige stillingsopslag og erstatte det med et ændret opslag.

Vedrørende den tredje søgsmålsgrund

44 Sagsøgeren anfægter ved denne søgsmålsgrund udnævnelsen af hr. X under henvisning til, at han ikke opfyldte den i stillingsopslaget stillede betingelse om flere års erfaring i ledelsen af en administrativ enhed af en vis betydning;

45 selv om hr. X siden 1962 har udøvet funktioner som sektionsleder i sprogtjenesten, har han faktisk regelmæssigt været fraværende for at deltage i personaludvalgets arbejde samt lignende aktiviteter, således at det ofte må have været nødvendigt af afløse ham i ledelsen af sprogsektionen.

46 Artikel 1, sidste stykke i bilag II til vedtægten bestemmer: »Det arbejde, som personaludvalgets medlemmer og de tjenestemænd, der af udvalget er udpeget til at sidde i et organ, der er fastsat i vedtægten eller oprettet af institutionen, påtager sig, betragtes som en del af det arbejde, de skal udføre i deres institution. Udøvelsen af dette arbejde må ikke påføre den pågældende nogen ulemper«;

47 selv om man antog, at sagsøgerens anbringende var godtgjort — hvilket ikke er tilfældet — kan det påberåbte fravær herefter ikke lægges til grund ved bedømmelsen af, om hr. X opfyldte de i stillingsopslag nr. 31/73 anførte betingelser;

48 følgelig bør denne søgsmålsgrund forkastes.

Konklusion

49 Af det foregående følger, at den anfægtede afgørelse om udnævnelse af hr. X bør annulleres.

Vedrørende sagsomkostningerne

50 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 dømmes den part, der taber sagen, til at afholde omkostningerne;

51 sagsøgte har tabt sagen.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Den anfægtede afgørelse annulleres.

2. Sagsøgte dømmes til at afholde sagsomkostningerne.

Ó Dálaigh Donner Mertens de Wilmars

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. oktober 1974.

A. Van Houtte
Justitssekretær

C. Ó Dálaigh
Præsident